

Autocaracterizare, o tentativa

Nu sunt obisnuit sa scriu despre mine, avand in vedere ca romana nu e tocmai punctul meu forte, si nici nu am tendinta de a exprima astfel de lucruri des.

Prin urmare, am sa incerc sa spun exact ce mi trece in minte in momentul de fata, fie ca este sau nu impresionant.

Folosind ca referinta cele 4 tipuri de personalitate, in care ma incadrez in tipul coleric. Este un tip mai complex, din ce inteleg, dar si unul foarte interesant de analizat: avand capacitatea de a-mi seta goluri de atins si de a depune efortul necesar pentru a mi le implini, insa si de a ma distra cand nu mai vad un obstacol in fata, cred ca mi se potriveste cel mai bine. Despre colerici se spune si ca sunt lideri innascuti, si acum nu stiu cat de bine ma incadrez aici, dar in opinia mea mi se potriveste intr-o oarecare masura. Mai este pe acolo si ceva mentionat legat de furie dar nu mai vreau sa intru in detalii. Destul.

Ma consider a fi o persoana directa, onesta, desi unii imi spun ca asta ma face sa par rautacios sau dur destul de des. Am observat si ca unii dintre prietenii mei ma vad ca fiind usor iritabil sau ca si cand as vorbi pe un ton nervos destul de des. Probabil acesta ar fi un aspect al meu ce trebuie ajustat? Nu as spune neaparat asta, simt ca e o parte din mine, in plus nu e ceva ce fac intentionat, cat este un raspuns ce vine natural din mine. Inca ma straduiesc sa nu dau impresia asta celor din jur, sau macar sa minimizez din acest aspect, deoarece sunt mai mult sau mai putin atasat de cei cu care comunic in mod regulat. Incerc sa tin cont de 'feedback'-ul primit de la ceilalti si sa ma ajustez in functie de ce imi reproseaza (mai mult sau mai putin). Ma rog, printre altele mi s-a mai spus si ca ar trebui sa zambesc mai des sau sa-mi placa pisicile, dar nu stiu, cred ca mi se cer cam multe. Prea multe deodata fac rau, zic si eu.

As zice ca am abilitatea de a ma integra usor in grupuri, sunt sociabil si capabil sa tin prietenii de lunga durata. Imi pot da seama cu cine merita sa continui prietenii si cu cine nu, si nu imi este dureros de greu sa tai prietenii de la radacina atunci cand mi se pare necesar. Asa cum mai mentionat si mai sus, ma pot adapta la atmosfera unei camere/grup, si totodata sa raman eu insumi, integrand atat din chestiile specifice mie cat si din cele din glumele celorlalti. Stiu sa ma distrez, atunci cand e contextul potrivit.

Sunt destul de multe lucruri pe care nu sunt dispus sa le arat sau spun, insa asta nu inseamna ca sunt paralel cu realitatea. Pot sa observ lucrurile mici(sau medii) pe care le fac ceilalti pentru mine, si le pot aprecia. Incerc sa las de la mine, sa tratez lumea asa cum as dori sa fiu tratat, si chiar daca nu-mi exprim gratitudinea din 5 in 5 minute cum fac altii, doresc s-o arat prin actiunile mele. Pana la urma actiunile sunt cele care spun mai multe, nu? Parca asa era.

In privinta imaginii de sine, nu cred ca am lipsuri majore sau asa ceva. Imi cunosc nivelul, stiu unde ma incadrez, cu cine sa ma compar daca e necesar, si unde mai am de lucrat. Si cel putin din punct de vedere intelectual, cand realizez ca e nevoia sa ma mobilizez, o fac cu relativa usurinta, si recuperez pana ajung la un nivel pe care il consider satisfacator(cu mici exceptii, despre care voi refuza sa vorbesc). La fel cum imi stiu punctele slabe, mi le stiu si pe cele tari, insa asta nu ma face sa am o atitudine anume, vreun simt exagerat de superioritate fata de ceilalti, dimpotriva. Asa cum ceilalti sunt dornici sa ma ajute unde nu ma descurc, si eu sunt dispus sa ofer ajutor celor care au nevoie (cat timp nu-mi toaca nervii prea tare, am si eu limite ca om).

Oricum, nu prea exista omul perfect fara vreun cusur, deci nu este necesar sa fii perfect. Cel mai important este sa stii ce iti lipseste si sa lucrezi pe asta. A ti recunoaste defectele e primul pas, si eu cel putin cred ca sunt pe acolo, pe unde ar trebui sa fiu, cel putin.

desenul nu e facut de mine dar poftiti

